

нѣма да го пустне, затова тайно отъ нея се приготвилъ за изкачването. Той се преправилъ така добре, че станалъ неузнаваемъ и една ранна утринъ се покатерилъ на бобовото стѣбло. Всичко вървѣло както преди. Той тръгналъ по сѣщия пѣтъ и намѣрилъ жената на великана да стои на пѣтната врата.

И този пѣтъ жената не го познала, така добре билъ маскиранъ Янко. Но сега много по-мѣчно можалъ той да я убеди, да му даде подслонъ и храна.

Най-после надвилъ пакъ Янко, и жената го скрила вътре въ единъ грамаденъ казанъ. Привечеръ великанътъ се прибралъ и казалъ: „Мирише ми на човѣшко месо!“ Но този пѣтъ Янко не се уплашилъ, защото знаелъ, че всичко пакъ ще свърши добре. Великанътъ станалъ и почналъ да търси изъ жглитѣ, ала той не се сѣтилъ да надникне въ казана. И така Янко билъ спасенъ. Великанътъ млъкналъ и седналъ да яде своята огромна вечеря. Следъ като свършилъ, той заповѣдалъ на жена си, да му донесе арфата. Янко надникналъ изподъ капака и видѣлъ една красиво изработена златна арфа. — „Свири!“ — заповѣдалъ великанътъ, и тя започнала да свири най-хубавата музика. Янко много обичалъ музиката и затова пожелалъ да има тази арфа повече отъ всичко друго. Скоро великанътъ заспалъ, а и жена му отдавна си била легнала. Янко изкочилъ изъ казана и грабналъ арфата. Но тази арфа била омагьосана отъ една фея така, че, ако я вземе чуждъ човѣкъ, да вика:

„Господарю! Господарю!“

Като чулъ гласа ѝ, великанътъ се събудилъ и видѣлъ Янка да бѣга съ арфата.

— Ето те, мошенико, изревалъ великанътъ, значи ти ми открадна кокошката и паритѣ. Чакай, азъ ще те науча. Живъ ще те изямъ.

Но Янко не се уплашилъ, защото видѣлъ, че великанътъ е пиянъ и едвамъ се държи на краката си. Тичалъ Янко колкото може и скоро стигналъ бобовото стѣбло. На единъ дѣхъ слѣзълъ той по стѣблото и викналъ на майка си, която плачела на прозореца. „Бързо, майко, давай брадвата — нѣма време за губене“. И, наистина, великанътъ почналъ вече да слиза по стѣблото надолу. Но, уви, късно било. Съ единъ ударъ на брадвата Янко отсѣкълъ стѣблото, и гигантътъ падналъ долу и се убилъ. Въ този моментъ се явила феята и разправила всичко на майката, като похвалила Янка за неговата храбростъ.

Така свършило всичко добре, и никой нищо не чулъ вече за чудното бобово стѣбло.

Преразказала И. Петрова.